

sig i anden Retning. Men netop i denne Overgangstid trænger han til at blive støttet, og det vilde derfor være passende, at en saadan mindre Erstatning kunde tilflyde ham. Man maa ogsaa huske, at der i et Hjem ganske sikkert er adskillige Ekstraudgifter under en saadan Periode, og det betyder, at den tilskadekomne ikke kan undgaa at paadrage sig Gæld i den Tid, hvor han er arbejdsudygtig som Følge af Ulykkestilfældet. Netop derfor gælder det om gennem en saadan mindre Skadeserstatning at komme ham til Hjælp. Og man bør erindre eet endnu, nemlig at den tilskadekomne efter et saadant Ulykkestilfælde selv om det er af mindre Omfang, har vanskeligere ved at faa Arbejde, naar han atter er blevet helbredet.

I samme Paragraf, § 32, fastsættes Maksimum for Erstatningen for Invaliditet, og det sættes til 6,000 Kr. I Lighed med de Betragtninger, jeg gjorde gældende med Hensyn til Dagpengene, kunde jeg meget ønske, at dette Maksimum blev sat noget op. Forholdet mellem det Maksimum, der findes nu, 4,800 Kr., og det i Forslaget fastsatte, 6,000 Kr., svarer ganske sikkert ikke til Forholdet mellem Lønningerne i 1898 og nu. Jeg vil derfor meget henstille, at Maksimum for fuld Invaliditet sættes noget højere op, f. Eks. til 10,000 Kr. Hvis et ungt Menneske bliver fuldstændig Invalid, vil 10,000 Kr. dog ganske sikkert ikke blive betragtet som en for høj Erstatning, naar han har et helt Liv for sig, i hvilket han ikke er i Stand til at udrette noget nævneværdigt.

I § 34 fastslaaes Fremgangsmaaden ved Fastsættelsen af Invaliditetsgraden. Skønsmæssig Fastsættelse skal finde Sted efter 1 Aars Forløb. Det er altsaa Regelen, at i Løbet af 1 Aar skal det afgøres skønsmæssigt, hvor meget der skal ydes i Erstatning. Men der kan ogsaa, saaledes som den gamle Lovs Tillæg af 1903 fastsætter, træffes en foreløbig Afgørelse, hvorefter Sagen kan rejses igen i Løbet af 2 Aar fra den tilskadekomnes Side. Førrend jeg saa Lovforslaget, ønskede jeg at forsøge, om det var gørligt at faa fastslaaet, at intet Tilfælde maatte afgøres endeligt i Løbet af 1 Aar, thi det har i adskillige Tilfælde vist sig at være yderst vanskeligt, ja, næsten umuligt i den Tid at fastslaa, hvilken Virkning Ulykkestilfældet vilde faa i Fremtiden, og den Tid, indenfor hvilken den endelige Afgørelse skulde træffes, maatte derfor anses for at være for kort. Men efter at jeg har set det nye 2det Stykke, hvorved der gives en

yderligere Frist af $\frac{1}{2}$ Aar, saa at der kan forløbe $1\frac{1}{2}$ Aar, inden endelig Afgørelse træffes, vil jeg afholde mig fra at stille Ændringsforslag i den Retning, thi i Løbet af $1\frac{1}{2}$ Aar vil Afgørelse dog vistnok i Almindelighed kunne træffes. Desuden har Arbejderforsikrings-Raadet, som sagt, den Sikkerhedsventil, at det kan træffe en midlertidig Afgørelse, saaledes at vedkommende senere vil kunne rejse Sagen. Men jeg vil dog gerne i det nye 2det Stykke have Ordene „ganske særlige“ fjernet. Jeg ser ikke deres Nødvendighed, og Arbejderforsikrings-Raadet har ikke medtaget disse to Ord i sit Udkast. Arbejderforsikrings-Raadet skal nok i hvert enkelt Tilfælde finde ud af, om det er bydende nødvendigt at trække Sagen ud over det Aar, som er Regelen.

I § 35 fastslaaes Erstatningens Størrelse ved Dødsfald. Her som i de to foregaaende Tilfælde kunde jeg ønske en Forhøjelse. Jeg kunde tænke mig Maksimum forhøjet til 6,000 Kr.

Jeg maa, ligesom det ærede Medlem fra Veringe, gøre et Par Bemærkninger om § 50, thi det forekommer mig, at den i sin nuværende Affattelse har faaet en meget betydelig Rækkevidde. Der kan indenfor den moderne Industri i mangfoldige Tilfælde forekomme Arbejder af betydeligt Omfang, som skal forceres i ganske særlig Grad, og der vil til Udførelse af saadanne Arbejder blive antaget maa-ske endog en hel Mængde Arbejdere, som kun faar ganske midlertidig Beskæftigelse. At det er „Arbejde af tilfældig Art“, derom kan der ikke strides. Saadanne Arbejdere vil derfor være udenfor Loven, og det er dog ganske sikkert ikke Hensigten. Arbejderforsikrings-Raadets Affattelse af denne Paragraf gav heller ikke Undertagelsesbestemmelsen nær denne Rækkevidde, idet den deri begrænsedes til kun at gælde Hjælp i privat Husholdning og privat Tjenesteydelse. Det ærede Medlem fra Veringe talte om, hvorvidt en Vaskerkone skulde falde ind under Loven. Jeg vilde finde det ganske naturligt og selvfølgelig, at en Rengøringskone, som en forretningsdrivende bruger en Gang om Ugen, en Gang hver 14de Dag eller en Gang om Maaneden — det er ganske ligegyldigt — kommer ind under Loven, idet den paagældende forretningsdrivende naturligvis i Forvejen har Arbejdere, som er forsikrede, og jeg forstaar Lovforslagets § 18 saaledes, at selv om han i Forsikringen ikke udtrykkelig har nævnt denne enkelte Vaskerkone, hører hun alligevel